

K předvánočnímu postu

Na slavnost Narození Spasitele se křesťané tradičně připravují obdobím postu. V dnešní době bývá žel Bohu především na křesťanském Západě půst odsouván stranou jako něco archaického, překonaného a zbytečného. Je to velká škoda, protože se tak křesťan připravuje o možnost bytostně prožít jednotu svého lidství, duše i těla, zápasícího o účast na vnitřním životě Boha. Opravdový půst není pouhým intelektuálním rozjímáním v liturgické barvě fialové, ale opravdovým spojením každodenního zápasu (překlad řeckého slova *ἀσκησις*, askeze) o sílu postavit se před Boží tvář v dialogu modlitby a schopnosti neustále přehodnocovat svůj žebříček hodnot tak, aby byly v souladu s Božím plánem pro plné rozvinutí všech vnitřních možností bytí. Při omezení se v množství a rozmanitosti jídla a jiných materiálních i duševních potřeb člověk najednou s úžasem zjišťuje, jak málo mu vlastně stačí k spokojenému životu a do jakých strašných svazujících závislostí se dostává diktátem umělých hodnot, vytvořených supermarketů a reklamními společnostmi. Takový člověk pak má v moci Kristova jména sílu odložit všechny masky, které si nejen ve veřejném a osobním, ale i duchovním a církevním životě velmi rád nasazuje, a tak zahlédnout v tvářích druhých, známých i neznámých, pohrdaných i milovaných, božskou Tvář Ženicha Církve. Tehdy se srdce křesťana a vůbec celé církevní či rodinné společenství může stát živým Betlémem, kde se Spasitel nenarodí jen na Boží hod vánoční, ale kde se rodí každý den pro spásu celého světa.

— † Jiří, biskup michalovecký

Madrid, 4. listopad 2008

GRAND MASTER

Vážení spolubratři a spolusestry,

po první investituře kaplanů, dam a rytířů v Malaze, jíž jsem měl tu čest předsedat, jsem usoudil, že bych rád oslovil každého z Vás. Píšu Vám, abych Vás povzbudil k vytrvání v charitativních a zdravotnických ideách našeho milovaného Řádu a k potvrzení Vaší víry. Není to jiná než křesťanská víra, sdílená římskými katolíky, pravoslavnými, protestanty a anglikány na cestě stálého hledání zdokonalování jednotlivce i společnosti.

Někdy mě zneklidňuje, že ačkoliv jsme křesťanský a ekumenický Řád, v němž jsem osobně pocítil úžasnou jednotu modlitby, v Řádu stále přetrvává neshoda. Ale podle mého názoru by tato neshoda měla být poměrně snadno řešitelná. Nyní jsme na správné cestě. Jsem si jist, že budeme příkladem jak tolerance, tak jednoty. A nemůžeme zvěstovat náboženskou jednotu, pokud jsme rozdělení.

Tento rok ustanoven Vatikánem a pravoslavnou církví jako Rok sv. Pavla, v němž slavíme 2000. výročí apoštolova narození.

Učení sv. Pavla nám připomíná, že plné společenství všech křesťanů je založeno na skutečnosti, že máme jednoho Pána, jednu víru a jeden křest (*Ef. 4, 5*). Jak řekl papež Benedikt XVI. při setkání s ekumenickým patriarchou Bartolomějem při zahájení Roku sv. Pavla 28. června 2008: „Musíme se modlit, aby se naše společná víra, jediný křest na odpuštění hříchů a poslušnost našemu Pánu a Spasiteli staly plně zřejmými v křesťanském společenství“.

Sv. Pavel nám ukazuje nejúčinnější cestu k jednotě těmito slovy: „Proto vás já, vězeň kvůli Pánu, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje (*Ef. 4, 1-3*).

Apoštol vždycky usiloval o zachování nesmírného dobra jednoty. Ve svém prvním dopise do Korintů vyzýval tamní křesťany, aby se mezi sebou vyvarovali rozdělení. (*1 Kor. 1, 10*) Jeho výzva platí dodnes.

Podpora a upevnění rytířského kodexu svatého Lazara musí být věcí cti a životním požadavkem pro každého z nás, kdo jsme členy Řádu. Musíme usilovat, aby se z nás stali lepší lidé, šlechetnější jedni k druhým, milostiví a pokorní. *pokračování >*